

Τίτλος: «Το σπίτι που γεννήθηκα δεν υπάρχει πια...»

Το σπίτι που γεννήθηκα δεν έμοιαζε με το δικό σου.
Δεν είχε ξεστασιά ούτε θαλπωρή ούτε ασφάλεια.
Δεν είχε πλούτη ούτε πολυελαίους ούτε τζαμαρίες.
Είχε, όμως, ανθρώπους που ξέρουν να αγαπούν και να αγαπιούνται.

Το σπίτι που γεννήθηκα δεν υπάρχει πια...
Οι τοίχοι του γκρεμίστηκαν από βαρβάρους.
Τα τζάμια του έσπασαν και τραυμάτισαν τα όνειρά μου.
Τα όνειρά μου δεν υπάρχουν πια...
Χάθηκαν μαζί με τη μητέρα μου.
Στο σπίτι αυτό που μας έφερε στον κόσμο
έπεσε και αυτή θύμα του μίσους και του παραλογισμού άλλων.

Το σπίτι που γεννήθηκα το γκρέμισαν ένα βράδυ.
Αδελφοκτόνοι μπήκαν ξαφνικά και μας απείλησαν κρατώντας όπλα.
Αυτοί κρατούν και τις ψυχές των ανθρώπων μας.
Αυτοί διαφεντεύουν τη ζωή μας και τη ζωή των παιδιών μας.

Τώρα καθισμένος πλάι στα συντρίμια του σπιτιού αυτού
Θρηνώ για το χαμό της μητέρας μου.
Σφίγγω στην αγκαλιά μου τη μικρή μου αδελφή,
ό,τι μου έχει απομείνει πια,
θεωρώντας τον εαυτό μου υπεύθυνο για την προστασία της,
κι ας είμαι μόλις οκτώ ετών...

Οι βομβαρδισμοί, οι κρότοι και η αντάρα στοιχειώνουν το μυαλό μου...
Τα ρούχα μου ξαφνικά ματώνουν...
Αίμα ρέει πάνω στο παιδικό κορμί μου...
Πιάνω μια χούφτα χώμα και προσπαθώ να κλείσω την πληγή...
Η πληγή της ψυχής μου, όμως, είναι πολύ πιο βαθιά
από αυτή του σώματός μου...
Οι κρότοι πληθαίνουν, τα μάτια μου κλείνουν...

Η αδελφή μου με δάκρυα στα μάτια με ρωτά τι έχω.
«Πρέπει να κοιμηθώ», ψελλίζω...
«Στον ύπνο μου θα ανταμώσω τη μητέρα
και θα ζήσουμε μαζί στο υπέροχο σπίτι μας.
Μη φοβάσαι, όμως, δε θα σε αφήσω.
Θα γυρίσω και θα σε πάρω
Και θα ζήσουμε μαζί τη ζωή που κάποιος μας στέρησαν...»